

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โดยศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาตระกูลไตสามาตะวันตกเฉียงใต้ โดยเฉพาะภาษาลาวต่างๆที่พูดในประเทศไทยในส่วนของเสียงวรรณยุกต์ เพื่อเป็นแนวทางว่าภาษาลาวแฉวที่ผู้วิจัยศึกษาล้ายคลึงกับภาษาลาวกลุ่มใด นอกจากการศึกษาจากลักษณะของเสียงวรรณยุกต์แล้วยังได้ศึกษาจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ เช่น พงศาวดาร หนังสือ เอกสารที่เกี่ยวข้อง และคำบอกเล่าของผู้สูงอายุชาวลาว เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของบรรพบุรุษ การอพยพจากถิ่นกำเนิดเข้ามาในประเทศไทย

การเก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการวิจัย

1. สํารวจเบื้องต้นว่าบริเวณใดบ้างของจังหวัดสิงห์บุรี ที่มีผู้พูดภาษาลาวแฉว โดยที่ผู้วิจัยเองเป็นคนจังหวัดสิงห์บุรีโดยกำเนิด ผู้วิจัยทราบว่า อ.อินทร์บุรี มีผู้พูดภาษาลาวแฉวอาศัยอยู่ จึงได้ขอความร่วมมือจากท่านนั้น และผู้ใหญ่บ้านของตำบล และหมู่บ้านต่างๆ ในการให้ข้อมูลของประชากรในเขตรับผิดชอบของตน ว่ามีผู้พูดภาษาลาวหรือไม่ จึงได้ทราบว่าที่ ต.ทองเอน ต.ท่างาม และต.อินทร์บุรี มีผู้พูดภาษาลาวแฉวอาศัยอยู่ โดยพบว่าใน ต.ทองเอน นั้นมีผู้พูดภาษาลาวแฉวมากที่สุด คือ ในจำนวน 13 หมู่บ้านนั้นเป็นหมู่บ้านที่มีผู้พูดภาษาลาวได้เกือบทุกหมู่บ้าน ส่วนใน ต.ท่างาม มีผู้พูดภาษาลาวแฉวที่ บ้านตุ่มหู บ้านท่าข่อย บ้านเกาะแก้ว บ้านบางเล็ก และใน ต.อินทร์บุรี มีผู้พูดภาษาลาวแฉวอยู่ที่ บ้านบางกะปิ

2. หลักเกณฑ์ในการคัดเลือกหมู่บ้าน เมื่อเปรียบเทียบทั้ง 3 ตำบลใน
 อ. อินทร์บุรีที่มีผู้พูดภาษาลาวแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่า ต. ทองเอนเป็นตำบลที่มีประชากร
 ลาวแล้วอยู่มากที่สุด จึงตัดสินใจที่จะเลือกศึกษาภาษาลาวแล้วที่ตำบลนี้
 หลังจากที่ได้ตัดสินใจที่จะศึกษาภาษาลาวแล้วที่ตำบลทองเอน ผู้วิจัยได้เข้าไปศึกษา
 ภาษานี้ที่บ้านไผ่ดำ โดยพักอยู่กับครอบครัวของ นางนุช ปึงเผ่าพันธ์ เป็นระยะ
 เวลา 2 อาทิตย์ ผู้วิจัยได้ใช้ภาษาไทยในการสอบถาม และการติดต่อกับคนใน
 หมู่บ้าน หมู่บ้านนี้เป็นหมู่บ้านที่มีประชากรอยู่มากที่สุด แต่ผู้วิจัยพบว่า
 ภาษาลาวที่หมู่บ้านนี้ได้รับอิทธิพลของภาษาไทยมาตรฐานมาก คนที่อายุต่ำกว่า
 30 ปี ส่วนใหญ่จะพูดภาษาลาวไม่ได้ เนื่องจากมีการติดต่อกับโลกภายนอกมาก
 แม้แต่คนที่อายุมากกว่า 30 ปีที่พูดภาษาลาวได้ ก็พูดภาษาไทยมาตรฐานได้อย่าง
 คล่องแคล่ว โดยมีการพูดสลับไปมาทั้ง 2 ภาษา ตลอดเวลาสองอาทิตย์ ผู้วิจัยได้
 รู้จักสนิทสนมกับคนลาวที่นั่นเป็นอย่างดี ด้วยการไปช่วยงานที่วัด เช่น จัดสำรับ
 อาหารให้พระ สอนหนังสือให้ลูกหลานของชาวบ้าน บุคคลส่วนใหญ่ที่ผู้วิจัยพูดคุย
 และคลุกคลีด้วย จึงมักเป็นคนแก่ที่ชอบไปวัด ผู้วิจัยจึงมีโอกาสศึกษาภาษานี้ได้ดี และ
 สามารถพูดภาษานี้ได้ภายในระยะเวลาไม่นาน จากคำบอกเล่าของชาวบ้าน ผู้วิจัย
 จึงทราบว่าบ้านไผ่ล้อม และบ้านตาลเตี้ยมีคนพูดภาษาลาวเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจึง
 ได้ไปสำรวจและ ก็พบว่าจริงตามคำบอกเล่า คือแม้แต่เด็กเล็ก ก็ยังสามารถพูด
 ภาษาลาวได้ และจากผลการสำรวจจำนวนประชากรทั้งหมดและจำนวนผู้พูดภาษา
 ลาวได้มองแต่ละ หมู่บ้าน ซึ่งผู้วิจัยได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากผู้ใหญ่บ้านทุกหมู่
 ได้แสดงให้เห็นว่าบ้านไผ่ล้อม และบ้านตาลเตี้ย เป็นหมู่บ้านที่มีประชากรที่พูด
 ภาษาลาวได้มากที่สุด

หมู่บ้าน	ประชากรทั้งหมด	ประชากรพูดลาว
หมู่ 1 บ้านดงยาง	576	485
หมู่ 2 บ้านกลาง (เหนือ)	578	306
หมู่ 3 บ้านกลาง (ใต้)	770	306
หมู่ 4 บ้านไผ่ดำ	1049	390
หมู่ 5 บ้านดอนเต่า	253	3
หมู่ 6 บ้านเชิงรอก	1017	-

หมู่ 7	บ้านล่องกะเบา	204	61
หมู่ 8	บ้านโพธิ์ศรี	302	85
หมู่ 9	บ้านหนองหลุม	309	272
หมู่ 10	บ้านไผ่ล้อม	563	500
หมู่ 11	บ้านตาลเตี้ย	652	522
หมู่ 12	บ้านทองเอน	514	235
หมู่ 13	บ้านบึงอ้อ	344	140
	รวม	7151	3343

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตัดสินใจเปลี่ยนสถานที่เก็บข้อมูลจากบ้านไผ่ด้อมมาบ้านไผ่ล้อมโดยการฝากฝังจากครอบครัวเดิม ซึ่งจะช่วยให้การศึกษาภาษานี้ได้ผลการศึกษาที่มีความเป็นลาวแจ้วดั้งเดิมมากที่สุด อีกทั้งหมู่บ้านนี้ประชากรส่วนมากมีอาชีพทำนาเป็นอาชีพหลัก และรองลงมาคือ การสานงอบ สานกระบุง และตะแกรง ฯลฯ ทำให้การติดต่อกับโลกภายนอกมีน้อย

3. หลักเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้บอกภาษา ผู้วิจัยได้ใช้เวลาเกือบ 3 อาทิตย์ในการคัดเลือกผู้บอกภาษา เพื่อให้ได้ตัวแทนของภาษาลาวแจ้วที่ดีที่สุด โดยผู้วิจัยเลือกผู้บอกภาษาจำนวน 3 คน ซึ่งมีคุณสมบัติดังนี้

ก) อายุ โดยมีอายุระหว่าง 50-60 ปี ซึ่งถือว่าสามารถรักษาภาษาเก่าได้ดีกว่าคนอายุน้อย และไม่มากเกินไปที่ความจำจะเลอะเลือน

ข) เพศ เป็นเพศหญิง เนื่องจากผู้บอกภาษาเพศหญิงมักจะเป็นแม่บ้าน ซึ่งนอกจากไปทำนาแล้วก็จะทำงานอยู่กับบ้านเท่านั้น การติดต่อเรื่องอื่นๆ ถือเป็นหน้าที่ของผู้ชาย ทำให้การติดต่อกับโลกภายนอกหรือการเข้าสังคมของผู้หญิงมีน้อยกว่าผู้ชายมากโดยเฉพาะในสังคมของคนลาว ผู้ชายจะเป็นผู้ที่ช่างคุย และกล้าแสดงออก เนื่องจากมีประสบการณ์ และได้พบปะกับโลกภายนอก ผู้วิจัยจึงคิดว่าผู้หญิงเหมาะสมที่จะเป็นผู้บอกภาษามากกว่าผู้ชาย เพราะโอกาสที่ภาษาจะเปลี่ยน

แปลงไปมีน้อยกว่า อีกทั้งผู้วิจัยสามารถสนทนากล้าชิดกับผู้ออกภาษาที่เป็นเพศเดียวกันได้ดีกว่า

ค) การศึกษา ความรู้ ป.4 ซึ่งไม่มากเกินไปที่จะทำให้อิทธิพลของภาษาไทยมาตรฐานที่ใช้ในการสอนในโรงเรียน มีผลต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของเขา

ง) อาชีพ ผู้ออกภาษามีอาชีพทำนา ซึ่งเป็นอาชีพที่ไม่ต้องไปติดต่อกับโลกภายนอกมากนัก

จ) การตั้งถิ่นฐาน เป็นผู้ที่เกิดอยู่ในท้องถิ่นนั้น และไม่เคยย้ายไปอยู่ที่อื่นที่ไม่ได้พูดภาษาลาว

ฉ) บรรพบุรุษ เป็นคนลาวทั้งฝ่ายบิดามารดา คือมีบรรพบุรุษเป็นผู้ที่อพยพมาจากประเทศลาวทั้งสิ้น

ช) การสมรส ได้สามีเป็นคนลาวเหมือนกัน และบรรพบุรุษทางฝ่ายสามีก็อพยพมาจากประเทศลาวเหมือนกัน

ฌ) ผู้ที่มาเกี่ยวข้องกับคนในครอบครัว เป็นลาวทั้งสิ้น คือ ลูกสะใภ้หรือลูกเขย จะต้องเป็นคนลาวด้วยกัน และลูกหลานในบ้านต้องพูดภาษาลาวได้ทุกคน

ญ) เป็นผู้ที่พูดภาษาไทยไม่คล่อง ถ้าต้องพูดภาษาไทยกับคนไทยหรือคนแปลกหน้า จะพูดภาษาไทยไม่ตลอด คือพูดผิดพูดถูกและถนัดที่จะใช้ภาษาลาวมากกว่า

ด) เป็นคนไม่ชอบสังคม คือไม่ชอบที่จะต้องเดินทางไปพบปะบุคคลอื่น หรือออกไปนอกหมู่บ้าน

ก) เป็นคนที่มีอวัยวะในการออกเสียงครบสมบูรณ์ และสุขภาพแข็งแรง

ก) เต็มใจให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

จากเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเลือกผู้บอกภาษาได้ 3 คน ได้แก่

(1) นางคำ เย็นจิตร อายุ 53 ปี เกิดที่ ต.ทองเอน อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี อาชีพ ทำนา

(2) นางมี อินทรา อายุ 59 ปี เกิดที่ ต.ทองเอน อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี อาชีพ ทำนา

(3) นางลิ้ม คำมัน อายุ 53 ปี เกิดที่ ต.ทองเอน อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี อาชีพ ทำนา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รายการคำเดี่ยว เพื่อศึกษารรณยุกต์โดยใช้ตารางทดสอบเสียง รรณยุกต์ของ Gedney ช่วยในการหาหน่วยเสียงรรณยุกต์ในภาษาลาวแก้ว ผู้วิจัย ได้เพิ่มคำเข้าไปในบางช่อง คือ A1, DL4, DS4 เนื่องจากคำที่ใช้ทดสอบในช่องนั้น น้อยเกินไป ไม่สามารถเห็นความคล้ายคลึง หรือความต่างระหว่างรรณยุกต์ใน คำพยางค์เป็นและคำพยางค์ตายได้ชัดเจน ผู้วิจัยจึงเพิ่มคำทดสอบเข้าไปในช่อง ดังกล่าว เพื่อตรวจสอบการจัดกลุ่มความคล้ายคลึงกัน ระหว่างรรณยุกต์ในคำพยางค์ เป็นและคำพยางค์ตายที่ส่งสัยบางรรณยุกต์ ที่มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับภาษาลาวแก้วได้จัด ไว้ และได้ตัดบางคำออกไป เช่นคำว่า "บ้าน", "บ่า" ฯลฯ เนื่องจากผู้บอกภาษามักจะ ให้คำอื่นที่นิยมใช้ในภาษาลาวมากกว่ามาแทนได้แก่คำว่า "เฮือน" แทนคำว่า "บ้าน" เป็นต้น ดังนั้นคำเดี่ยวที่ใช้ทดสอบรรณยุกต์ของผู้วิจัยจึงมีจำนวนทั้งสิ้น 68 คำ ไม่ใช่ 60 คำตามที่ Gedney ได้จัดไว้ ดูแผนภูมิกล่องรรณยุกต์ข้างล่าง

	A	B	C	DL	DS
1	ขุ ขา หัว ขม หวี	ไข่ ม่า เข้า	ข้าว เลือ ไข่ หัว	ขาด นาบ เหวือก	หมัด สุก ผัก
2	ปี ตา กิน	ป่า ไก่ แก่	ป่า กล้า ต้ม	ปอด ปีก ตอก	กบ ดับ เจ็บ
3	บิน แดง ดาว	บ่าว ดำ	บ้า จ้ำ	แฉด อาบ ลอก	เบ็ด ดับ อก
4	มือ ความ นา	พ่อ แม่ นั่ง	น้ำ นอง ไม้ ม้า	มิด ลูก มิด นอก เลือด เชือก มอด	นก มิด ลัก มด ครก

ภาพที่ 8 : คำที่ใช้ตรวจสอบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาลาวแก้ว

2. รายการคำสองพยางค์ ทั้งหมดมี 162 คำ เป็นคำประสมทั้งสิ้น คำที่เลือกมาประกอบด้วยวรรณยุกต์ทั้ง 9 หน่วยเสียง ซึ่งปรากฏในตำแหน่งพยางค์หน้า ร่วมกับวรรณยุกต์ที่เหลืออีก 8 วรรณยุกต์และตัวมันเองซึ่งปรากฏในตำแหน่งพยางค์หลัง แบบละ 2 คำ จนครบทั้ง 9 วรรณยุกต์ ดังนั้นคำสองพยางค์ที่ได้ทั้งหมดจะมี 162 คำ ดังตัวอย่าง

พยางค์หน้า

พยางค์หลัง

วรรณยุกต์ 1 + วรรณยุกต์ 1 ถึง วรรณยุกต์ 9	(2X9)
วรรณยุกต์ 2 + วรรณยุกต์ 1 ถึง วรรณยุกต์ 9	(2X9)
วรรณยุกต์ 3 + วรรณยุกต์ 1 ถึง วรรณยุกต์ 9	(2X9)
วรรณยุกต์ 4 + วรรณยุกต์ 1 ถึง วรรณยุกต์ 9	(2X9)
วรรณยุกต์ 5 + วรรณยุกต์ 1 ถึง วรรณยุกต์ 9	(2X9)
วรรณยุกต์ 6 + วรรณยุกต์ 1 ถึง วรรณยุกต์ 9	(2X9)
วรรณยุกต์ 7 + วรรณยุกต์ 1 ถึง วรรณยุกต์ 9	(2X9)
วรรณยุกต์ 8 + วรรณยุกต์ 1 ถึง วรรณยุกต์ 9	(2X9)
วรรณยุกต์ 9 + วรรณยุกต์ 1 ถึง วรรณยุกต์ 9	(2X9)

รวมคำสองพยางค์ที่ใช้ทดสอบ

2X9X9 = 162 คำ

ดังนั้น ในคำสองพยางค์ที่ใช้เป็นคำทดสอบทั้งสิ้น 162 คำ จะมีคำซึ่งพยางค์หน้ามีเสียงวรรณยุกต์ 1 ถึง 9 อย่างละ 18 คำ

ตัวอย่างคำสองพยางค์ที่พยางค์แรกมีเสียงวรรณยุกต์ 1 ได้แก่ หนังกู หางหมา ขนตา หายใจ หัวเข่า หอยโข่ง ผีเสื้อ แขนเสื้อ หมาบ้า หางม้า สิ้นสอด หอยกาบ หมอนวด หอยทาก เข็มมัด สายเบ็ด ขนนก สายวัด (ดูภาคผนวก ก)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพิจารณาวรรณยุกต์ทั้ง 9 หน่วยเสียงในคำสองพยางค์ดังกล่าว เมื่อปรากฏในตำแหน่งพยางค์หลัง โดยใช้ข้อมูลคำสองพยางค์ 162 คำ ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น

ตัวอย่างคำสองพยางค์ที่พยางค์หลังมีเสียงวรรณยุกต์ 1 ได้แก่ หนังกู หางหมา กังหัน งูเหลือม ไช้ขาว ถั่วเขียว ข้าวเหนียว ข้าวสาร กล้ายหอม ต้นหอม ปากหวาน ดอกเข็ม เลือดหมู ลูกหมู กกหมู ตับหมู น้บถือ ทรกหิน (ดูภาคผนวก ก)

3. ภาพประกอบต่างๆ เพื่อช่วยในการถามคำศัพท์ เพื่อให้ผู้บอกภาษาเข้าใจความหมายของคำที่ต้องการถามได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และของใช้บางอย่างเพื่อใช้เสริมในกรณีไม่มีภาพประกอบ

4. เครื่องบันทึกเสียง National Panasonic รุ่น IC 212 DA สำหรับบันทึกข้อมูลภาคสนาม

5. เครื่องเล่นเทป reel ของ Sony รุ่น TC 357 A ที่ใช้ในการวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ที่ได้จากการบันทึกข้อมูลภาคสนาม ทำให้สามารถฟังข้อความหนึ่งซ้ำหลายๆครั้ง จนกว่าจะวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ได้

การเก็บข้อมูล

1. ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้เริ่มเก็บข้อมูลตั้งแต่ต้นเดือนตุลาคม 2529 ถึงปลายเดือนพฤศจิกายน 2529 เป็นระยะเวลารวม 2 เดือน โดยผู้วิจัยได้พักอยู่กับครอบครัวของผู้พูดภาษาลาวแก้ว ซึ่งมีบ้านติดกับผู้บอกภาษา 2 คน

คือ นางคำและนางมี จึงสะดวกมากในการเก็บข้อมูล และได้มีโอกาสใกล้ชิดพูดคุยกับ ผู้บอกภาษาทั้งสองคนทุกวัน แต่ผู้บอกภาษาอีกหนึ่งคน คือ นางลื้ม นั้น อยู่หมู่บ้าน ตาลเดี่ยว ห่างจากที่พักของผู้วิจัยประมาณ 400 เมตร ซึ่งผู้วิจัยจะไปพูดคุยและอัด เทปในบางวันเท่านั้น ผู้วิจัยได้พูดคุยซักถามและอัดเทปผู้บอกภาษาทั้งสามคน ตลอด ระยะเวลา 2 เดือนที่พักอยู่ที่นั่น

2. วิธีการเก็บข้อมูล ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าผู้วิจัยใช้เวลาในการสำรวจ หมู่บ้านฝึกพูดภาษาลาวแฉำจนพูดได้ดีพอสมควร ในการเก็บข้อมูลที่จะใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ภาษาลาวแฉำตลอด ตั้งแต่เข้ามาอยู่ที่หมู่บ้านฝั่ล้อม ผู้วิจัยใช้ภาษา ลาวแฉำเท่านั้นในการพูดคุยติดต่อ ทำให้ทุกคนในหมู่บ้านนี้ยอมรับผู้วิจัยเหมือนผู้พูด ภาษาลาวแฉำคนหนึ่ง และมีหลายคนไม่เชื่อเมื่อรู้ว่าผู้วิจัยไม่ใช่คนลาว เวลาที่ ชาวบ้านจะมารวมกัน คือตอนเย็นหลังจากกลับจากทำนาและทานอาหารเย็นเรียบร้อยแล้ว สถานที่ที่มารวมกันคือบ้านที่ผู้วิจัยพักอยู่ จึงนับว่าสะดวกมากในการทำ ความสนทนากลุ่มและศึกษาภาษา โดยจะคุยไปทำงานไป งานที่ทำ ได้แก่ สานออบ สาน กระดัง พับถุง เป็นต้น จนกระทั่งราวๆ 3-4 ทุ่ม ก็แยกย้ายกันกลับ เป็นเช่นนี้ ทุกวัน ส่วนนางลื้มนั้นผู้วิจัยต้องไปที่บ้าน ซึ่งผู้วิจัยมักจะไปกับนางคำ โดยให้ผู้บอก ภาษาทั้งสองพูดคุยกัน ระหว่างที่ผู้วิจัยพูดคุยหรืออยู่ร่วมในการสนทนา ผู้วิจัยจะมี เทปวางอยู่ด้วยเสมอ และอัดเทปการสนทนาไว้ในบางครั้ง เพื่อที่จะนำข้อมูลบาง ส่วนมาใช้ในการวิเคราะห์คำพูดต่อเนื่อง และเพื่อให้ผู้บอกภาษาคุ้นเคยกับการอัดเสียง

2.1 การเก็บข้อมูลคำเดี่ยว และคำสองพยางค์ หลังจากผู้บอกภาษา ได้คุ้นเคยกับผู้วิจัยแล้ว ผู้วิจัยจึงเริ่มเก็บข้อมูลคำเดี่ยวและคำสองพยางค์ โดยจะ เริ่มพูดคุยกับผู้บอกภาษาเพื่อเก็บคำพูดต่อเนื่องเพิ่มเติมประมาณ 30 นาที แล้ว จึงนำคำที่เตรียมไว้และอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบ ไปถามผู้บอกภาษา โดยผู้วิจัยได้ถามเป็น ภาษาลาว คำที่นำไปถามได้จัดเป็นหมวดหมู่ของคำ เช่น หมวดอวัยวะ หมวดผัก ผลไม้ หมวดเครื่องใช้ เป็นต้น ทำให้คำถามไม่เปลี่ยนเรื่องกลับไปกลับมา การถาม อาจถามด้วยคำถาม หรือชี้ที่รูปภาพ หรือสิ่งของ หรือแสดงท่าทางประกอบ เพื่อให้การเก็บข้อมูลเป็นไปอย่างธรรมชาติ ผู้วิจัยจึงบอกผู้บอกภาษาว่าการเก็บข้อมูลคำ เดี่ยว และคำสองพยางค์ เป็นการเล่นเกมอย่างหนึ่ง เช่น เกมมาตามนัด ซึ่งผู้บอก ภาษารู้จักดี ผู้วิจัยเก็บข้อมูลคำเดี่ยวและคำสองพยางค์โดยวิธีข้างต้น แต่เก็บข้อมูล

แยกจากกัน โดยเก็บคนละวัน เพื่อไม่ให้ผู้บอกภาษาเหนื่อยและเบื่อในการตอบคำถาม ทั้งนี้คำถามที่ใช้ถามผู้บอกภาษาทั้งสามคนจะเหมือนกัน และเมื่อผู้บอกภาษาตอบ จะตอบเพียง 1 ครั้ง หากคำตอบนั้นไม่ชัดเจน เช่นอาจจะพูดซ้อนกัน หรือพูดเบาเกินไป ก็จะให้ผู้พูดซ้ำอีก ผู้วิจัยคิดว่าการให้ผู้บอกภาษาตอบ โดยการพูดคำตอบซ้ำ 2-3 ครั้ง ทำให้คำตอบนั้นไม่เป็นธรรมชาติ เป็นการตั้งใจเกินไป และผู้วิจัยจะไม่จดบันทึก สักอักษรในขณะที่สอบถาม เพราะจะทำให้ผู้บอกภาษารู้สึกไม่เป็นธรรมชาติ แต่อาจจะมีการลงหมายเหตุ หากพบข้อมูลที่น่าสนใจหรือมีคำอธิบายเพิ่มเติมพิเศษ

2.2 คำพูดต่อเนื่อง การเก็บข้อมูลคำพูดต่อเนื่องดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยเริ่มเก็บมาตลอดตั้งแต่เข้ามาอยู่ในหมู่บ้าน โดยผู้วิจัยไม่ได้กำหนดประโยค หรือข้อความให้ผู้บอกภาษาพูด แต่เป็นข้อความที่เป็นธรรมชาติจริงๆ จากการเล่าเรื่อง หรือจากบทสนทนาในชีวิตประจำวันของเธอ ข้อมูลทั้งหมดที่ผู้วิจัยได้อัดไว้มีอยู่ 25 คลิป ซึ่งได้อัดไว้ในช่วงระยะเวลา 2 เดือนที่ผู้วิจัยพักอยู่ในหมู่บ้าน

ปัญหาในการเก็บข้อมูล

1. ในการเก็บข้อมูลคำเดี่ยว และคำสองพยางค์ คำบางคำในภาษาไทยที่ใช้ถามเมื่อเป็นคำภาษาลาวแล้ว จะใช้คำคนละคำ เช่น "บ้าน" คำลาวจะเป็น "เฮือน" เป็นต้น ทำให้ผู้วิจัยต้องเปลี่ยนคำใหม่ และในการถามบางครั้งผู้บอกภาษามักจะตอบเป็นข้อความ ซึ่งมีผลต่อสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษานี้เป็นอย่างมาก เช่นเมื่อผู้วิจัยถามว่า "นี่เฮือนอันยัง" (แล้วชี้ไปที่หู) บางครั้งเขาคิดว่าผู้วิจัยน่าจะรู้อยู่แล้วก็จะตอบว่า "ก็เฮือนว่าหุอะ" ทำให้ผู้วิจัยต้องคอยเตือนบ่อยๆว่าขอให้พูดคำเดี่ยว อีกทั้งต้องระวังไม่ให้ผู้บอกภาษาให้ข้อมูลที่เป็นการเรียงลำดับ (listing) เพราะสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์จะเป็นแบบการพูดแบบต่อเนื่อง อีกทั้งยังพบว่าในกรณีที่ผู้บอกภาษามาดประสมการณ์และโลกทัศน์แคบนั้น ทำให้การสอบถามคำสองพยางค์มีปัญหามาก เช่นเมื่อผู้วิจัยเอารูปคำที่ต้องการถามให้ดู ผู้บอกภาษาจะไม่รู้จัก เพราะจากประสบการณ์ของเขา เขาไม่เคยเห็นสิ่งนั้นมาก่อน เช่น ไม้มุก หรือ ขนฝอยทอง ฯลฯ หรือบางครั้งรูปที่ให้ดูไม่เหมือนกับของที่เขาเคยเห็น เขาก็จะตอบไม่ได้ เช่นรูปห่อหมก ถ้าเป็นกระถองอย่างที่เรเคยเห็นบ่อยๆ เขาจะไม่รู้จัก แต่ถ้าเป็นรูปห่อหมกใน

ห่อใบตองมิดชิดเหมือนห่อขนมทั่วไป เขาจะรู้จัก และอีกเรื่องหนึ่งที่ผู้วิจัยพบว่ามีปัญหามาก คือคำสองพยางค์ที่เป็นนามธรรม ผู้วิจัยต้องใช้เวลาอธิบายนานกว่าที่ผู้บอกภาษาจะตอบได้ ทั้งนี้ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะสถานการณ์ของคำนั้นในวัฒนธรรมแบบไทยกับลาวต่างกัน เช่น เมื่อผู้วิจัยต้องการได้คำว่า "ตึกตึก" ผู้วิจัยก็ถามว่า "เวลาที่มิงานประจำปีที่วัด ชิมิลิก มีหนังสือ มีดนตรี มีคนขายของ คนไปเที่ยวกันหลาย เจ้าว่าบรรยากาศในวัดนี้เป็นยังไง" ผู้บอกภาษาไม่สามารถให้คำตอบที่ต้องการได้ แต่ถ้าหากถามว่า "ถ้าเอาหนูไปไว้ในกล่อง มันขี้นกันภายในกล่องเสียงดังเป็นยังไง" เขาก็จะตอบว่า "ตึกตึก" เป็นต้น

2. ในการเก็บข้อมูลแบบคำพูดต่อเนื่อง เพื่อให้เป็นธรรมชาติที่สุด เกปจะวางอยู่ใกล้กับผู้บอกภาษาไม่ได้ บางครั้งเขาจะพูดไปทำงานไป ต้องมีการเคลื่อนไหว หรือบางทีจะหันหน้าไปสนทนากับคนรอบข้าง บางครั้งก็มีเสียงสัตว์ที่อยู่ในบริเวณนั้น เช่น หมา ไก่ วัว หรือเสียงคนทำกับข้าว เสียงคนทำงาน แทรกเข้าไปในเกป ทำให้เกปที่อัดบางช่วงไม่ชัดและมีเสียงรบกวนมาก หรือบางเหตุการณ์ผู้พูดต้องแอบออกจากบ้าน (เนื่องจากบ้านอยู่ติดกันจึงพอจะได้ยินเสียงได้) ในกรณีที่ผู้บอกภาษากำลังโมโห หรือทะเลาะกับเพื่อนบ้าน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์คำเดี่ยว ขั้นตอนในการวิเคราะห์มีดังนี้

นำข้อมูลที่เก็บเป็นคำเดี่ยวมาวิเคราะห์ด้วยการฟัง การวิเคราะห์ในขั้นนี้ใช้กล่องวรรณยุกต์เป็นเครื่องมือ เพื่อหาระบบวรรณยุกต์ของผู้บอกภาษาแต่ละคน

2. การวิเคราะห์คำสองพยางค์ ขั้นตอนในการวิเคราะห์มีดังนี้

ก) นำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยการฟัง ว่าแต่ละวรรณยุกต์มีลักษณะเป็นอย่างไร ปัจจัยที่นำเข้ามาพิจารณาเรียงลำดับตามความสำคัญ ได้แก่ ตำแหน่งของพยางค์ การเน้นย้ำ และการลงเสียงหนักเบา ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยทั้ง 3 ประการ

ข้างต้นมีอิทธิพลต่อสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในคำสองพยางค์ ลักษณะที่นำมาพิจารณาในแต่ละปัจจัย มีดังนี้

ตำแหน่งพยางค์	มี 2 ลักษณะ คือ พยางค์หน้า หรือ พยางค์หลัง
การเน้นย้ำ	มี 2 ลักษณะ คือ แบบเน้นย้ำ หรือ ไม่เน้นย้ำ
การลงเสียงหนักเบา	มี 3 ลักษณะ คือ พยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก พยางค์ที่ลงเสียงหนัก หรือพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ

การที่วรรณยุกต์ปรากฏในตำแหน่งพยางค์หน้า หรือในตำแหน่งพยางค์หลังของคำ มีความสำคัญทำให้สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์แตกต่างกันออกไป เช่น ๖.1 เมื่อปรากฏเป็นพยางค์หน้าจะเป็นเสียงตกเท่านั้น ในขณะที่ถ้าปรากฏเป็นพยางค์หลังอาจจะเป็นเสียงตก หรือเสียงขึ้นก็ได้ ซึ่งก็จะตัดสินโดยใช้ปัจจัยที่สองคือการเน้นย้ำเข้ามาพิจารณา เช่นคำว่า

๖.๑ 1	พยางค์หน้า	สี่	ส้ม	┌	┐	หัว	ใจ	┌	┐
		๖.1	๖.4			๖.1	๖.2		
๖.๑ 2	พยางค์หลัง	ไม่	ขาว	┌	┐	ดับ	หมู	┌	┐
		๖.3	๖.1			๖.8	๖.1		

ในตัวอย่างแรก ๖.1 เมื่อปรากฏในตำแหน่งพยางค์หน้า ในคำว่า "สี่ส้ม" และ "หัวใจ" พยางค์ว่า "สี่" และ "หัว" เป็นเสียงตกทั้ง 2 พยางค์ ในขณะที่ตัวอย่างที่ 2 เมื่อ ๖.1 ปรากฏในตำแหน่งพยางค์หลัง ในคำว่า "ไม่ขาว" และ "ดับหมู" พยางค์ว่า "ขาว" และ "หมู" อาจเป็นเสียงตก หรือเสียงขึ้นก็ได้

การเน้นย้ำนั้นเป็นปัจจัยรองลงมาจากตำแหน่งของพยางค์ ปัจจัยนี้ช่วยในการอธิบายสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์แต่ละตำแหน่ง เช่น ในตัวอย่างที่ 2 ข้างต้น พยางค์หลังของคำว่า "ไม่ขาว" และ "ดับหมู" คือ "ขาว" และ "หมู" มีสัญลักษณ์เป็นได้ทั้งเสียงตกและเสียงขึ้น ทั้งนี้ ๖.1 จะเป็นเสียงตกเมื่อคำนั้นออกเสียงแบบไม่เน้นย้ำ และเป็นเสียงขึ้นเมื่อคำนั้นออกเสียงแบบเน้นย้ำ

ส่วนปัจจัยสุดท้ายคือ การลงเสียงหนักเบาในพยางค์ ปัจจัยนี้ช่วยอธิบาย สักลักษณะของวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์ทั้ง 2 ตำแหน่ง ซึ่งเป็นแบบเน้นย่ำ หรือไม่เน้นย่ำได้ เช่น ๖.๘ ในพยางค์หน้าที่ไม่ได้ลงเสียงหนักของคำสองพยางค์ ที่ไม่เน้นย่ำ มีสักลักษณะเป็นเสียง 45 และ 44 แต่ในพยางค์หน้าที่ลงเสียงหนักของคำสองพยางค์ที่ไม่เน้นย่ำ มีสักลักษณะเป็นเสียง 43 อนึ่งพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก จะปรากฏเฉพาะกับพยางค์ตำแหน่งหน้าของคำสองพยางค์เท่านั้นทั้งที่เน้นย่ำและไม่เน้นย่ำ ส่วนพยางค์หลังของคำสองพยางค์จะไม่มีพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก

หลังจากวิเคราะห์วรรณยุกต์ของคำสองพยางค์โดยใช้ปัจจัยทั้ง 3 บ้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาสร้างตาราง โดยแยกตารางเป็นตารางละ 1 วรรณยุกต์

๒) เนื่องจากสักลักษณะของแต่ละวรรณยุกต์ มีหลายสักลักษณะปรากฏอยู่ ผู้วิจัยจึงหาวิธีที่จะสรุปผลการวิเคราะห์ โดยใช้แนวคิดเรื่องสักลักษณะธรรมดา กับสักลักษณะไม่ธรรมดา สักลักษณะธรรมดาได้แก่ สักลักษณะที่ปรากฏมีจำนวนมากครั้งที่สุด และในพยางค์ต่างๆมากแบบที่ สุด วิธีการวิเคราะห์คือ ดูในพยางค์แต่ละแบบ เช่น พยางค์หน้าที่ไม่ได้ลงเสียงหนักของคำที่ไม่เน้นย่ำ พยางค์หน้าที่ลงเสียงหนักของคำที่ไม่เน้นย่ำ หรือพยางค์หน้าที่ไม่ได้ลงเสียงหนักของคำที่เน้นย่ำ ฯลฯ เรื่อยไปทุกแบบทั้งพยางค์หน้าและพยางค์หลัง ดูว่าในพยางค์แต่ละแบบ สักลักษณะธรรมดาของวรรณยุกต์นั้นคืออะไร จากนั้นจึงดูเปรียบเทียบสักลักษณะในพยางค์แบบต่างๆ หากเสียงใดเป็นสักลักษณะธรรมดาที่ปรากฏในพยางค์มากแบบที่สุด เสียงนั้นจะเป็นสักลักษณะธรรมดาของวรรณยุกต์นั้น นอกจากจะดูสักลักษณะธรรมดาของแต่ละวรรณยุกต์แล้ว ผู้วิจัยยังได้ดูการปรากฏของสักลักษณะไม่ธรรมดาไปพร้อมกันด้วย เพื่อประโยชน์ของการนำไปเปรียบเทียบ กับสักลักษณะของวรรณยุกต์ในคำเดี่ยวและกับคำพูดต่อเนื่องด้วย

3. การวิเคราะห์ข้อมูลในคำพูดต่อเนื่อง ผู้วิจัยเชื่อในความเป็นสากล ลักษณะของท่านองเสียงของในภาษา ว่ามีอยู่ด้วยกัน 2 กลุ่ม คือกลุ่มเสียงตก (universal falls) และกลุ่มเสียงขึ้น (universal rises) เช่นเดียวกับนักภาษาศาสตร์หลายท่าน (Malecot 1974, Bolinger 1978, Cruttenden 1981 อ้างถึงใน

Sudaporn Luksaneeyanawin 1983 : 175-179) กลุ่มเสียงตกเป็นเสียงที่แสดง การสิ้นสุดของความ ซึ่งช่วงท้ายของเสียงจะมีเสียงตกลงต่ำ (down drift) เกิดขึ้น กลุ่มเสียงขึ้นเป็นเสียงที่แสดงความที่ยังไม่สิ้นสุด ผู้พูดยังต้องการคำตอบ ผู้พูดสงสัย หรือไม่แน่ใจ เป็นต้น นอกจากเสียง 2 กลุ่มนี้ผู้วิจัยพบว่ามีเสียงอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถจัดเข้ากลุ่มกับสองกลุ่มแรกได้ หลังจากได้แบ่งกลุ่มภาษาโดยเกณฑ์ทางเสียง แล้ว ผู้วิจัยได้เลือกคำพูดต่อเนื่องทั้งหมด 180 ข้อความ จากผู้บอกภาษาทั้ง 3 คน คนละเท่าๆกัน โดยเป็นคำพูดต่อเนื่องที่จัดอยู่ในกลุ่มเสียงตก 60 ข้อความ คำพูด ต่อเนื่องที่จัดอยู่ในกลุ่มเสียงขึ้น 60 ข้อความ และคำพูดต่อเนื่องที่ไม่สามารถจัดอยู่ ในสองกลุ่มแรกอีก 60 ข้อความ เมื่อพิจารณาโดยละเอียด ผู้วิจัยพบว่าข้อความต่างๆ ของแต่ละกลุ่ม จะมีความหมายร่วมเฉพาะกลุ่มอยู่ เช่น กลุ่มเสียงตกมีความหมายเชิง บอกเล่า เป็นการเล่าเรื่อง ชี้แจง อธิบายเรื่องราวต่างๆ กลุ่มเสียงขึ้นมีความหมายเชิง คำถาม อาจเป็นการถามเพื่อต้องการคำตอบ หรือถามเพื่อแสดงความขัดแย้ง เช่น ไม่เห็นด้วย ไม่เชื่อ เป็นต้น กลุ่มที่ 3 มีความหมายเชิงเน้นย้ำเจตนาอย่างใด อย่างหนึ่ง เช่น เน้นย้ำการตำหนิ ประชดประชัน เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ เรียกชื่อคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 กลุ่มนั้นตามความหมายของกลุ่ม คือ คำพูดต่อเนื่อง แบบบอกเล่า คำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม และคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

ก) นำข้อมูลคำพูดต่อเนื่องแต่ละแบบมาวิเคราะห์ด้วยการฟัง และ วิเคราะห์ลักษณะการลงเสียงหนักเบา และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในแต่ละพยางค์ ในคำพูดต่อเนื่องแต่ละแบบ รวบรวมว่าวรรณยุกต์แต่ละวรรณยุกต์นั้นมีสัทลักษณะ ะไรบ้าง และหาว่าปัจจัยอะไรที่ทำให้สัทลักษณะแตกต่างกันออกไป จึงพบว่าปัจจัย สำคัญที่มีอิทธิพลต่อวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง คือ การพูด 3 แบบนั้น และ ตำแหน่งของพยางค์ กับการลงเสียงหนักเบาของพยางค์

ประเภทของคำพูดต่อเนื่อง จำแนกเป็น 3 ชนิด คือ

- คำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า
- คำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม หรือ
- คำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

ตำแหน่งของพยางค์ จำแนกเป็น 2 ชนิด คือ

พยางค์สุดท้ายของข้อความ หรือ
พยางค์ตำแหน่งอื่นๆ ที่ไม่ใช่ตำแหน่งสุดท้าย
ของข้อความ

การลงเสียงหนักเบา จำแนกเป็น 3 ชนิด คือ

พยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก
พยางค์ที่ลงเสียงหนัก และ
พยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ

การที่วรรณยุกต์ปรากฏในคำพูดต่อเนื่องแต่ละแบบ มีอิทธิพลกับสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์นั้น เช่น ๖.1 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า ไม่ว่าจะปรากฏในพยางค์แบบใดจะมีสัญลักษณ์เป็นเสียงตกเท่านั้น แต่ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม จะมีสัญลักษณ์เป็นเสียงตก และเสียงตกขึ้น และในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำจะมีสัญลักษณ์เป็นเสียงตก เสียงขึ้น เสียงตกขึ้น และเสียงระดับ

และเมื่อวรรณยุกต์ปรากฏในตำแหน่ง พยางค์สุดท้ายของข้อความ หรือตำแหน่งพยางค์อื่นๆที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้าย มีความสำคัญต่อสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์นั้น เช่น ๖.1 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ เมื่อปรากฏเป็นพยางค์อื่นๆ ที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้าย จะมีสัญลักษณ์เป็นเสียงตก และเมื่อปรากฏเป็นพยางค์สุดท้ายจะมีสัญลักษณ์เป็นเสียงขึ้น หรือตกขึ้น ตัวอย่าง

มี	เงิน	อยู่	สอง	∩	แสน	✓
๖.2	๖.2	๖.3	๖.1		๖.1	

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ๖.1 เมื่อปรากฏในพยางค์อื่นๆที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้ายของข้อความ ในพยางค์ว่า "สอง" จะมีสัญลักษณ์เป็นเสียงตก ในขณะที่เมื่อปรากฏในพยางค์สุดท้ายของข้อความ ในพยางค์ว่า "แสน" มีสัญลักษณ์เป็นเสียงขึ้น

การลงเสียงหนักเบาเป็นปัจจัยอันดับสุดท้าย ที่มีอิทธิพลต่อสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง เช่น ๖.1 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ เมื่อปรากฏ

ในพยางค์อื่นๆที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้ายของข้อความ ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนัก มีสัทลักษณะเป็นเสียงตก แต่เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ จะมีสัทลักษณะเป็นเสียงคงระดับตกหรือสูงระดับ ตัวอย่าง

	o			o	o			
ตอน	ตี	สอง	▷	หา	▷	จ้ง	เลย	เฮอะ
ว.2	ว.2	ว.1	ว.1	*	*	*		

จากตัวอย่าง ว.1 คือพยางค์ว่า "สอง" และ "หา" ปรากฏในตำแหน่งพยางค์อื่นๆที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้ายของข้อความ สังเกตเห็นว่าในพยางค์ว่า "สอง" ที่ลงเสียงหนัก สัทลักษณะของ ว.1 เป็นเสียงตก ในขณะที่พยางค์ว่า "หา" ที่ลงเสียงหนักพิเศษมีสัทลักษณะเป็นเสียงคงระดับตก

หลังจากวิเคราะห์วรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องแต่ละแบบแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาสร้างตาราง โดยแยกตารางของคำพูดต่อเนื่องแต่ละแบบ เป็นตารางละ 1 วรรณยุกต์ (เช่นตารางแสดงสัทลักษณะของ ว.1 หน้า 67) ดังนั้นในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบจะมีตารางทั้งสิ้น 27 ตาราง ($9 \times 3 = 27$)

ข) เนื่องจากสัทลักษณะของแต่ละวรรณยุกต์ มีหลายสัทลักษณะปรากฏอยู่ ผู้วิจัยจึงใช้แนวความคิดเรื่องสัทลักษณะธรรมดาและสัทลักษณะไม่ธรรมดา มาสรุปผลการวิจัยเช่นเดียวกับการศึกษาคำสองพยางค์ โดยพิจารณาสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในพยางค์แต่ละแบบ เช่น พยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักในพยางค์อื่นๆที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า หรือพยางค์ที่ลงเสียงหนักในพยางค์อื่นๆที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า ซึ่งผู้วิจัยจะพิจารณาพยางค์แบบต่างๆไปที่ละแบบจนครบทุกแบบ ว่าในพยางค์แต่ละแบบนั้นมีสัทลักษณะธรรมดา คืออะไร จากนั้นจึงดูเปรียบเทียบสัทลักษณะในพยางค์แบบต่างๆ หากเสียงใดเป็นสัทลักษณะธรรมดาที่ปรากฏในพยางค์มากแบบที่สุด เสียงนั้นจะเป็นสัทลักษณะธรรมดาของวรรณยุกต์นั้น นอกจากนี้ยังได้ดูการปรากฏของสัทลักษณะไม่ธรรมดาของแต่ละวรรณยุกต์ไปพร้อมๆกันด้วย เพื่อประโยชน์ในการนำไปเปรียบเทียบกับสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว และคำสองพยางค์

หลังจากที่ได้วิเคราะห์ สักลักษณะกรรมตามองวรรณยุกต์ ในคำพูดต่อเนื่อง แต่ละแบบแล้ว ผู้วิจัยจึงนำผลการวิเคราะห์ของคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ คือ คำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า แบบคำถาม และแบบเน้นย้ำ มาเปรียบเทียบหา สักลักษณะกรรมตามองวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง โดยพิจารณาสักลักษณะกรรมตามาได้ ปรากฏในพยางค์มากแบบที่สุด ก็จะเป็นสักลักษณะกรรมตามองคำพูดต่อเนื่องทุกแบบ

4. เปรียบเทียบวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว คำสองพยางค์ และคำพูดต่อเนื่อง

นำสักลักษณะกรรมตามา และสักลักษณะไม่กรรมตามองแต่ละวรรณยุกต์ใน คำสองพยางค์ และในคำพูดต่อเนื่อง มาเปรียบเทียบกับสักลักษณะของวรรณยุกต์นั้นๆ ในคำเดี่ยว โดยดูว่าสักลักษณะกรรมตามองการพูดทุกแบบคืออะไร และปรากฏ ในปริบทใดบ้าง และดูว่าสักลักษณะไม่กรรมตามองการพูดทุกแบบคืออะไร และ ปรากฏในปริบทใดบ้าง

จากนั้น ผู้วิจัยจึงได้สรุปผลการวิเคราะห์ทั้งหมดของระบบวรรณยุกต์ของ ภาษาลาวแก้ว โดยเทียบลักษณะการปรากฏของสักลักษณะกรรมตามาและสักลักษณะไม่ กรรมตามาทั้ง 9 วรรณยุกต์ และพิจารณาการรวมวรรณยุกต์เข้าเป็นวรรณยุกต์เดียวกัน โดยใช้หลักเกณฑ์การแจกแจงแบบสับหลัก ระหว่างวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ตาย

การเสนอผลการวิเคราะห์

1. ผลการวิเคราะห์วรรณยุกต์ในคำเดี่ยว และในคำสองพยางค์ของ ผู้บอกภาษาทั้งสามคน
2. ผลการวิเคราะห์วรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องแบบต่างๆทั้ง 3 แบบ คือ แบบบอกเล่า แบบคำถาม และแบบเน้นย้ำ
3. เปรียบเทียบวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว คำสองพยางค์ และในคำพูด ต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ
4. สรุปผลการวิเคราะห์ อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ